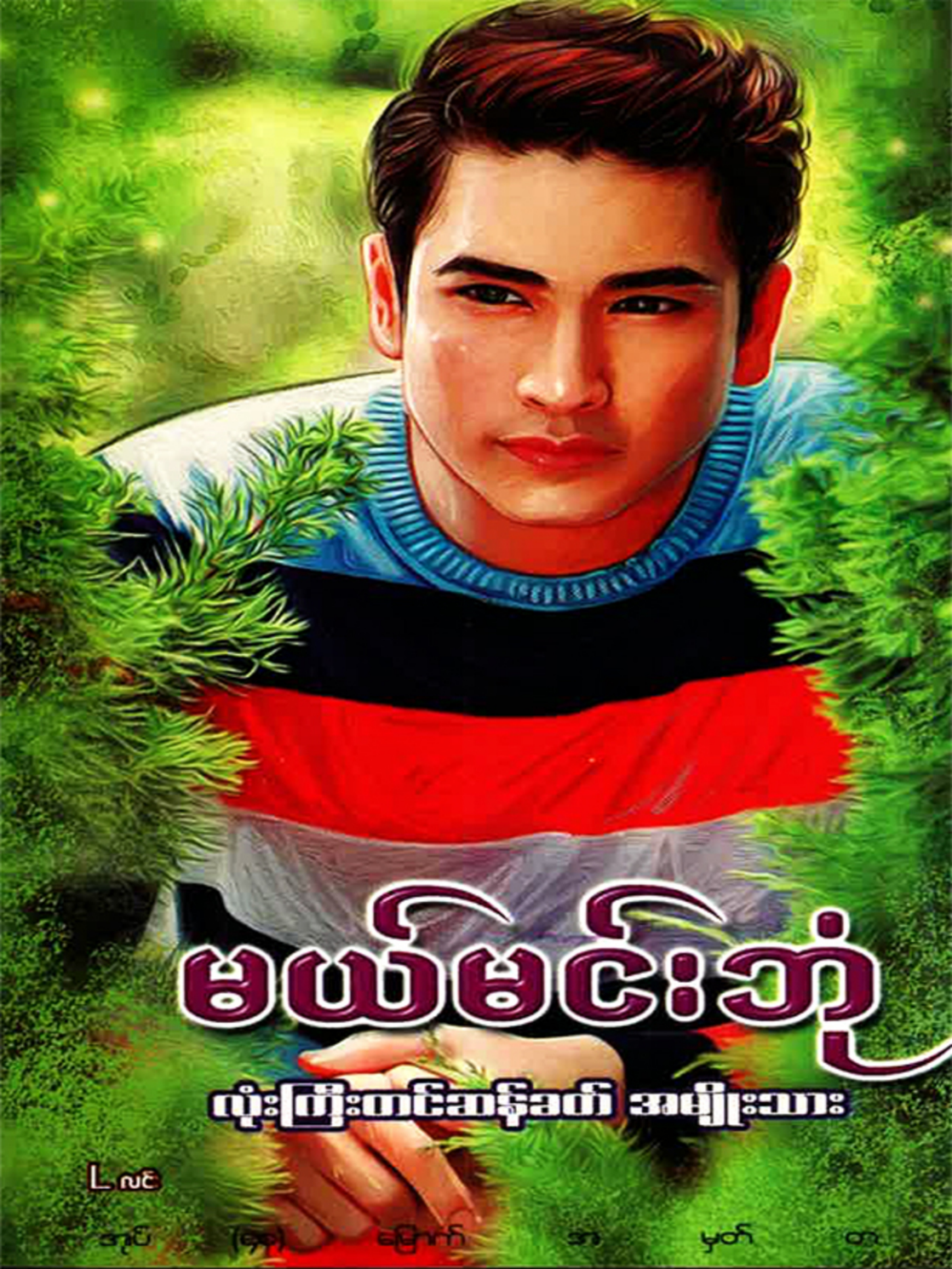




မယ်မင်းဘုံ

လုံးကြီးတင်ဆက်ခတ် အမျိုးသား

၂၀၁၆

အုပ်

(၈၈)

မြောက်

အ

မှတ်

တ

အမှတ်တရ စာလွှာ ချစ်သော ပရိသတ်ကြီးများ ရှင် ...

မင်္ဂလာရှိသောနေ့လေး ဖြစ်ပါစေ ...

အုပ် (၄၀)မြောက် စာအုပ်အတွက် အစကတော့ အမှတ်တရ စာရေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာအုပ်လေးရေးပြီး ပြီးသွားချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ စကားတချို့ ရှိနေသေးလို့ အမှတ် တရ စာရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

မယ်မင်းရဲ့ ပထမဆုံးသော စာအုပ်ကနေ ယခုအချိန်ထိ စဉ်ဆက်မပြတ် အားပေးလာတဲ့ ချစ်ပရိသတ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒီစာအုပ်လေးက အုပ် (၄၀)မြောက် အတွက်ရယ်ဆိုပြီး အထူးစိတ်ကူးရေးထားတာ မဟုတ်ခဲ့ပေမဲ့ ရေးနေရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင်အပေါ်ကို ကိုယ်တွယ်တာ လာမိပါတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ရေးသမျှ ဇာတ်ကောင်တိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ခွဲတွေ အဖြစ် သဘောထားလို့ စိတ်ခံစားချက်မျိုးစုံကို ပုံသွင်းဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါကျတော့ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင်ကို ကိုယ့်ထက် သက်ကြီးဝါကြီး Respect သဘောနဲ့ ကို တွယ်တာမိပြီး ဂရုစိုက်ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မယ်မင်းရဲ့ ခံစားချက်တိုင်းအတွက် ပုံဖော်မှုတွေကို ရှင်သန်ခွင့် ပေးထားတဲ့ ပရိသတ်ကြီးအတွက် အမြဲတမ်းပဲ ဇာတ်လမ်းကောင်းလေးတွေကို ရေးနေချင်မိတာကို တော့ မှတ်မှတ်ရရ

ပြောပြရင်း စာကို နှိပ်ချုပ်ပါရစေရင့်။

မယ်မင်းဘုံ

*

(၁) ...

ဦးမဏိဉာဏ်က မနက်အိပ်ရာနိုးပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ကိုယ်ရည်တစ်ကာယ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီး သွားသည့်နောက်မှာ တော့ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက်မှာ ဘရိတ်ဖတ်စာစားဖို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း လာလေ သည် ။ သူ ခိုင်းနင်းရွမ်းထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့် မုန့်ဟင်းခါးရဲ့ မွှေးပျံ့နေသော အနံ့က သူ့ကို ဆွဲဆောင် စေ၏။

“ဟော ... အဖေတောင် နိုး လာပြီ။ မောနင်း ... အဖေ။ ဒီနေ့ ဘရိတ်ဖတ်စာတော့ မုန့်ဟင်း ခါးစီစဉ်ထားတယ်။ ချို စီစဉ်ထားပေးတာလေ ဖေဖေ”

“အမယ်လေး ... သူ ချက်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ များ ။ အဖေ ... ဒီမှာ ကော်ဖီ ... နဲ့ ကိုယ်တိုင် ဖျော်ထားတာ”

“ဟွန်း ... ကော်ဖီဖျောတာကြီးက တော်တော်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ကိစ္စကြီးကို”

“ဘာ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... မနက်စောစောစီးစီး။ တော်ကြစမ်း”

ဦးမဏိဉာဏ်က အဲဒီအပြိုင်အဆိုင် အလှအယက် အသံတွေကို ကြားရတာဟာ ရိုးနေစွာဖြင့် တားမြစ်နေကြအတိုင်း ဟန့်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငြိမ်သွားကြ၏။ သူက ဘရိတ်ဖတ်စာ ဝိုင်းမှာ နေရာဝင်ယူ

လိုက်ရင်း မစုံလင်သည့် လူအရေအတွက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာတစ်ချက် မဲ့သွားကာ ...

“ယုရာနဲ့ မုဒြာကော”

အဲဒီအမေးစကားကြောင့် ချိုနဲ့ နုက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သူ့ကို မဝံ့ မရဲလေသံဖြင့် ဖြေကြလေသည်။

“ယု ယုရာ မနီးသေးဘူး”

“မုဒြာလည်း အိပ်နေတုန်းပဲ”

သူက အဲဒီအဖြေစကားတွေအတွက် တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်စွာ လေပူမှုတိထုတ်မိသွားလေ သည်။ လုံးဝကိုမှ အားကိုးမရတဲ့ အဲဒီကလေးမနှစ်ယောက်အတွက် သူ့မှာ အင်မတန်မှ ပဲ ရင်လေးရ လေသည်။ မနက်ဆိုနေဖင်ထိုးမှ ထ။ နီးတာနဲ့ ပြင်ဆင်ပြီး တစ်နေကုန် လည်ပတ်ပျော်ပါးနေတဲ့ သူ့မြေးမနှစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်လိုထိန်းကျောင်းရမလဲဆိုတာ မသိတော့ချေ။

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူတို့ ရဲ့ အချိန်တွေက အဲဒီလောက်တောင် များပြားပြည့်လျှံနေတာလား။ အခုပဲ မနက်ရှုန်နာရီထိုးတော့မယ်။ ဒီအချိန်ထိ မနီးကြသေးဘူးလား။ နေ့တိုင်း အိပ်ရာထ နောက်ကျ နေတာကြီးကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ နောက်နေ့ စောစောနိုးထားလိုက်ပါ့မယ်”

ဦးမဏိဉာဏ်က ခေါင်းအသာဆတ်ပြ၍ နံနက်စာ မုန့်ဟင်းခါးကိသာ ဆက်စားလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှုဟာ သိပ်ပြီးမျှော်လင့်ထားတာမျိုးနှင့် တစ်ထပ်တည်းတော့ မကျပေ။ သူ့ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်တဲ့ ယုရာနှင့် မုဒြာ မြေးမနှစ်ယောက်ဟာ တစ်စက်ကလေးမှ ကို

သူ့ခြေရာ မနင်းနိုင်တာကိုတော့ သူ တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်မိလေသည်။ ။

“အဖေ ... အဖေ့ကို ပြောစရာ ရှိတယ်”

“အင်း ... ပြောလေ။ ဘာကိစ္စတုံး”

“ယုရာ ကိစ္စပါ။ မနေ့ကတည်းက အဖေ့ကို ပြောမလို့ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ကဲပါ ... နုနုအေးရယ်။ ပြောချင်တာကို လိုရင်းပြောစမ်းပါ။ ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စတုံး”

သူက စိတ်ကမရှည်နိုင်တော့စွာ လိုရင်းကို တဲ့ မေးတော့မှ နုနုအေးက လိုရင်း ရောက်လာ တော့သည်။ ။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ယုရာက သူ့ကောင်လေးဘက်က လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းလို့ တဲ့ ”

“အမ် ... ဘာဖြစ်တယ်”

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် သူတင်မက သန္တာချိုကပါ လန့်သွားလေ၏။ ယုရာ ကောင်လေးက လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းလို့ ဆိုတဲ့ စကားက တကယ်ကို အလန့်တကြား ဖြစ်ရတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

“ယုရာ ကောင်လေး။ ဟုတ်လား။ နေ့စမ်းပါဦး ... ယုရာက ဘယ်က ဘယ်လို ကောင်လေး ရပြီး လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်လာတာလဲ။ ဘယ်ကကောင်လဲ”

“အဖေရယ် ... အဖေ့မြေး ရွေးထားတဲ့ လူပဲ။ တော်တန်ရုံတော့ ဟုတ်ပါ့မလား။ နုကတော့ သဘောတူတယ်ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့။ ကောင်လေးက လူတော်လူရည်သန့်လေးပါ”

နုနုအေးက သူ့သမီးအတွက် ကာဗာတွေယူကာ ပြောနေတာမို့ သူက

စိတ်မကြည်စွာပင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး။ နင်က တွေ့တောင် တွေ့ပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟို ... တွေ့တော့ မတွေ့ရသေးဘူးလေ အဖေရဲ့ ။ ယုရာ ပြောပြတာ”

ဦးမဏိဉာဏ်က စိတ်ပျက်စွာပင် ခေါင်းခါယမ်းမိသည် ။ တကယ့်ကို ပရမ်းပတာတွေပဲ ဖြစ်သည် ။ မြေးမတွေဟာ သူ မျှော်လင့်ထားတာနဲ့ တော့ တကယ့် တခြားစီတွေ ဖြစ်လေသည် ။ သူက စိတ်ပျက်လွန်းလို့ ပြောဖို့ စကားလုံးစီတုန်း ပြောဖို့ ရာ အကွက်ချောင်းနေတဲ့ သန္တာချိုက စွတ်ခနဲ ဝင်ပြောတာ ဖြစ်၏။

“သားသမီးယုံတော့ စုံလုံးကန်းတဲ့ ။ ဟင်း ... မြင်ယောင်ပါသေးတယ်”

“ဟဲ့ ... သန္တာချို ... ဘာစကား ပြောလိုက်တာလဲ။ နင် မရိုင်းစိုင်းနဲ့ ”

“ကဲ ... ကဲ”

ဦးမဏိဉာဏ်က တည်တော့မယ့် အဲဒီရန်ပွဲအတွက် စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် တဒုန်းဒုန်း ထုလိုက် ကာ ဟန့်တားလိုက်ရင်း ...

“တော်ကြစမ်း ... နင်တို့ ။ မိချို မဆိုင်တာကို ဝင်မပါနဲ့ လေ။ နင်လည်း တော်တော့ မိနှင်း”

“အဖေသမီး ပြောပုံကိုကျ ...”

“ကဲ ... တော်တော့လို့ ပြောနေတယ်လေ။ တိတ်ကြတော့။ စည်းလုံးမှုမရှိ ညီညွတ်မှုမရှိနဲ့ နင်တို့ ဒီလို ထင်တိုင်းကြလို့ ရမယ် ထင်မနေနဲ့ ။ ငါ ရှိနေသေးတယ် ...

ကဲ ... နနအေး .. နင့်သမီးက ယောက်ျားတောင် ယူဖို့ အထိ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟို ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ယုရာက လူကြီးတွေကို ပြောပြတာပါ
။ အဓိကကတော့ အဖေ့ ဆီက ခွင့်ပြုချက် ရပြီဆိုမှ ပါ”

သူက တကယ်မနိုင်တာမို့ ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါယမ်းလိုက်သည် ။ ဒီ
လို ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ် သူ့သားတွေ မြင်သိရင်လည်း စိတ်ချမ်း
သာနိုင်မည်တဲ့ လား။

“အဖေ ... အဖေ ... အဲဒီကောင်လေးနဲ့ တွေ့ကြည့်လိုက်မလားဟင်”

နနအေးရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် ဦးမဏိဉာဏ်က မျက်မှောင်တစ်ချက်
ကြုတ်လိုက်ရင်း ...

“မကြီးမ ယုရာနဲ့ ငါ စကားပြောပြီးမှ အဖြေပေးနိုင်မယ်။ မိလုံး ... ခို
င်မောင်ကို ကား အဆင်သင့် ပြင်ခိုင်းထားလိုက်။ ငါ ကုမ္ပဏီသွားမယ်”

သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဘရိတ်ဖတ်စ် ဝိုင်းကနေ
ထွက်သွားလေလျှင် နနအေးကော သန္တာချိုပါ ပါးစပ်ပိတ် ကျန်နေခဲ့လေ
သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်လှည့်မကြည့်ပါဘဲ အလိုလို သိနေတာ တစ်ခုက
သူ ထသွားတာနဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်ဟာ မျက်စောင်းတချီချီဖြင့် ခနဲ့ နေ ရဲ့
နေကြမယ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်လေသည် ။